Master Negative Storage Number

OCI00046.01

Mihu copilul

Sibiiu

1881

Reel: 46 Title: 1

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
PRESERVATION OFFICE
CLEVELAND PUBLIC LIBRARY

RLG GREAT COLLECTIONS
MICROFILMING PROJECT, PHASE IV
JOHN G. WHITE CHAPBOOK COLLECTION
Master Negative Storage Number: OCI00046.01

Control Number: ABJ-0051
OCLC Number : 07559825
Call Number : W 381.559M M588
Title : Mihu copilul : (cântec de la Bicaz).
Imprint : Sibiiu : Editura şi tipariul eredei de Closius, 1881.
Format : 16 p. ; 14 cm.
Note : Cover title.
Note : Title vignette.
Subject : Chapbooks, Romanian.

MICROFILMED BY
PRESERVATION RESOURCES (BETHLEHEM, PA)
On behalf of the
Preservation Office, Cleveland Public Library
Cleveland, Ohio, USA
Film Size: 35mm microfilm
Image Placement: IIB
Reduction Ratio: 8:1
Date filming began: 9-28-94
Camera Operator: CS

MIHU COPILUL.

(Cântec de la Bicaz).

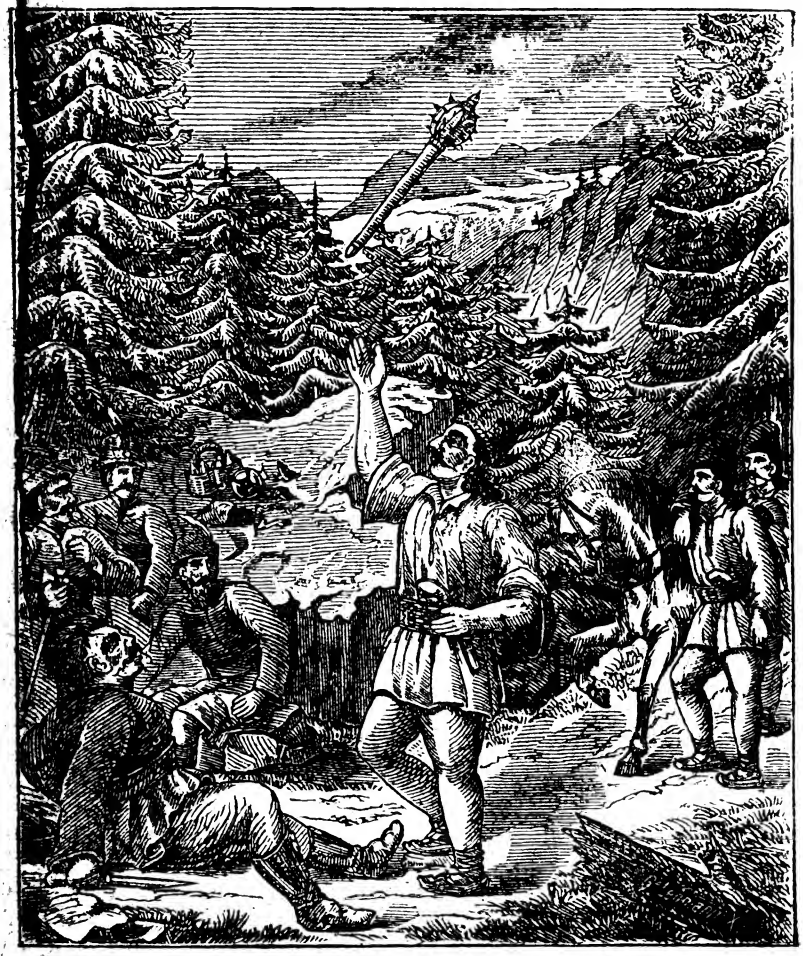

SIBIIU, 1881.
Editura și tipariul eredei de Closius.

Prețul 8 cr. v. a. séu 16 bani.

JUN 18 1914

W
381.559 M
M588

74797W

Mihu Copilul.

(Cântec de la Bicaz).

I.

La délul Bărbat,
Pe drumul săpat
Merge hăulind,
Merge chiuind,
Mihu Copilaş
Mândru Păunaş,
Păunaş de frunte,
Copilaş de munte.
Merge el cântând,
Din cobuz sunând
Codrii desmerdând,
Din cobuz de os
Ce sună frumos.
Merge cel voinic
Pe-un murguşor mic
Prin meḑul noptii,
Prin codrul Herţii,
Mult e frunza désă,

APR 25 1914

Nóptea 'ntunecósă,
Şi calea petrósă!
Dar când se urcá
Şi murgul călcá
Pétra scăpărá,
Nóptea luminá,
Nóptea ca ḑiua.
Merge, mări, merge,
Ş' urma li se şterge
Printre frunzi căḑute
Pe cărări perdute.
Merge tot mereu
Voinicelul meu
Din frunze pocnind,
Codrii vechi trezind
Şi mereu grăind:
„Hai, murgule, hai,
Pe cóstă de plai.
Ce laşi tu drumul
Ş' apuci colnicul?
Ori zéaua te-apasă,
Ori şéua te 'ndésă,
Ori frêul cu fluturi,
Ori scumpele rafturi,

Ori armele mele
Ce lucesc ca stele,
De duci aşa greu
Trupuşorul meu ?“
— „Zéaua nu mĕ 'ndésă,
Şéua nu m'apasă,
Frêul nu mĕ strânge,
Chinga nu mĕ frânge;
Dar ce mĕ apasă
Şi 'n drum nu mĕ lasă;
Că s'aţin p'aici
Patru-ḑeci şi cinci
Cinci-ḑeci tără cinci
De haiduci Levinţi
Duşi de la părinţi
De când erau mici
La codru 'n potici.
Ş' acum se găsesc
De benchetuesc
La valea adâncă,
La muche de stâncă
La des păltiniş,
Mărunt aluniş;
La masă de pétră,

In patru crăpată,
Cu sîrmă legată,
Cu slove săpată,
Cu slove de carte
Cu aur suflate.
Ér la masă şéde
Gata să te prade
Ianuş Ungurén
Vechiul hoţoman,
Cu barba sbârlită,
De rele 'nvechită,
Pănă 'n brêu lungită,
Cu brêu 'nvĕlită.
El are, măi, frate,
Săbii lungi şi late
Durdă ghintuită,
Inimă — oţĕlită.
Şi mai are êncă
Pe 'mprejur de stâncă
Voinicei Levinţi
Cu armele 'n dinţi,
Feciori buni de mână,
Căliţi tari de vênă.
Flăcăi groşi în céfă

Voinici făr de léfă!
Cu chivere nalte
Cu coḑile late
Lăsate pe spate.
Ei te-ar auḑí
Şi s'or repeḑí,
Şi amar de tine
Şi amar de mine!“
— „Hai, murgule, hai,
Pe cóstă de plai!
Lasă colnicul
Ş' apucă drumul
Că eşti cu Mihul,
Cu Mihul copilul!
Lasă 'n urmă-ţi témă
Că te iéu pe sémă
Istor braţe gróse,
Gróse şi vênóse;
Şi-istui piept lat,
Lat şi'nfăşurat;
Istui păloşel
Cu buza de-oţĕl.
Unguru-i fălos
Nu-i primejdios,

Gura lui e mare,
Dar nu muşcă tare.
Câti sunt ei? Cinci-ḑeci
Şése-ḑeci, opt-ḑeci,
O suta ş'o mie?
Easă, 'n cale-mi, vie
Dacă vréu să scie
Cine e Mihul,
Mihul Copilul!"
Murgul ca gândul
Lasă colnicul
Ş' apucă drumul.
„Hai, murgule, hai,
Pe cóstă de plai
La poéna grasă,
Dumbrava frumósă
Cu érbă 'nverḑită,
Cu flori înflorită!"

II.

Etă 'n codru, étă,
Că Ianuş de-odată
Cum benchetuesce
Şi se veselesce,

 74797W

Stă, încreminesce,
Pe gânduri pornesce,
Că din când în când
Aude sunând,
Codrii rĕsbătênd
Un mândru cântic;
Cântec de voinic
Ş' un glas de cobuz
Dulce la auḑ,
De cobuz de os
De sună duios.
Şi étă, şi étă,
Că Ianuş de odată
Tresare şi sare
Şi ḑice 'n glas mare:
„Voi vitejilor
Haraminilor!
Én staţi ş'ascultaţi
Ş' armele apucaţi,
Că eu cum auḑ
Un glas de cobuz
Printre frunzi sunând
Codrii desmerdând.
Deci voi vĕ grăbiţi,

Curênd să porniţi
Să-i eşiţi în cale
Pe dél şi pe vale,
La pod, la hârtop,
La lunca de plop,
La poteca strâmtă,
La cărarea frântă,
La fântâna lină,
Cu apă puţină.
De-ar fi vr'un vitéz
Cu flori pe obraz
Să nu mi-l stricaţi
Ci să mi-l legaţi.
De e vrun fermecat,
De mueri stricat,
O palmă să-i daţi,
Drumul să-i lăsaţi!"
Ungurii pornesc
Şi calea-i opresc.
Er' cât îi zăresce
Mihu le grăesce:
„Voi, voinicilor,
Mogârlanilor,
Cine v'au mânat

Capul v'au mâncat!"
Şi nici că sfîrsesce,
La harţă pornesce
Şi se învêrtesce,
Toţi îi risipesce.
Apoi ér' purcede
P'in cel codru verde.
Murgul se urcá,
Şi când el călcá,
Pétra scăpărá.
Nóptea luminá,
Nóptea ca ţiua.
Ianuş cum îl vede
Din loc se răpede:
„Voi, vitejilor,
Haraminilor!
Daţi cu lăncile!
Daţi cu flintele!"
— „Lăsaţi flintele,
Lăsaţi lăncile,
Voi, Voinicilor,
Mogârlanilor!
Că eu Mihu sunt,
Şi vréu să vĕ cânt

Un mândru cântic,
Cântec de voinic
Cum n'ați audit,
Cât véc ați trăit!“

III.

Étă, mări, étă,
Că Mihu de-odată
Incepe pe loc
A ḑice cu foc,
Incepe ușor
A ḑice cu dor
Un cântec duios
Atât de frumos,
Munții că rĕsun,
Șoimii se adun,
Codrii se trezesc
Frunzele șoptesc,
Stelele sclipesc
Și 'n cale s'opresc!
Ér Ungurii mult
Cu drag îl ascult,
Și Ianuș îndată
Ca ne-altă dată

Glasu 'şi imblânḑesce,
Mihuluĭ grăesce,
La masă îl poftesce:
„Vin' tu, Mihule,
Vin', Voinicule,
Să benchetuim
Şi să ne veselim.
Ş' apoi amêndoi
Ne-om luptá noi doi."
Eĭ cu toţĭ s'adun,
La masă se pun
Şi benchetuesc
Şi se veselesc,
Ploscele ciocnesc,
Vesel chiuesc.
Dar' când au sfêrşit
De benchetuit,
Masa de-ospĕtat,
Vinul de gustat,
Ianuş Ungurén,
Mihul Moldovén
De-o parte se duc,
La luptă s'apuc.
Cruntă-e lupta lor,

Că e pe omor.
Cine c'a picá
Nu s'a mai sculá!
Ér' Ungurii toţi,
Lui Ianuş nepoţi
Stau de mi-i privesc
Cum mi se 'nvêrtesc,
Cum mi se smucesc
Cum mi se trântesc
Ca doi smei, ca lei,
Ca lei paralei.
Étă, mări, étă,
Că Mihu de-odată
In loc se opresce,
Pe Ianuş sucesce,
Sus îl opintesce
Jos êncă îl isbesce
Şi 'n genunchi îl pune
Şi capu-i rĕpune.
Ér' Ungurii toţi,
Lui Ianuş nepoţi,
Stau încremeniţi
De mórte 'ngroziţi.
Mihu mi-i trezesce

Ş' astfel le grăesce;
„Voi, copiilor,
Mogârlanilor!
Care s'ar aflá
De va ridicá
Buzduganul meu
Cât este de greu,
Durdulița mea
Cât este de grea
Şi zalele mele,
Cât îmi sunt de grele,
Acela să vie
Cu mine 'n frăție
Ca să vitejéscă,
Numele să-i créscă!"
Ungurii se 'ntrec
La pământ se plec,
Şi 'n zadar se 'ncerc
Nici unul nu póte
Să ridice în spate
Armele culcate
Cu-aur îmbrăcate,
Cu fer ferecate.
„Voi, mişeilor,

Mogârlanilor!
Codrul mi-l lăsați,
Jugul apucați!
Că nu sunteți voi,
Nu sunteți ca noi
Oameni de mândrie
Buni de vitejie;
Ci ómenĭ de glótă
Buni la sapa lată!"
Și cum dice 'ndată
Mihul cel voinic
Cu degetul mic
Armele 'și ridică,
Plécă pe potică
Cu murgul voios
Prin codrul frunzos.
Și 'n urmă-i vuesce
Codrul clocotesce
De-un mândru cântic
Cântec de voinic,
De-un glas de cobuz
Dulce la auș,
De cobuz de os,
Ce sună frumos!